

108923

Anton Hajšek,

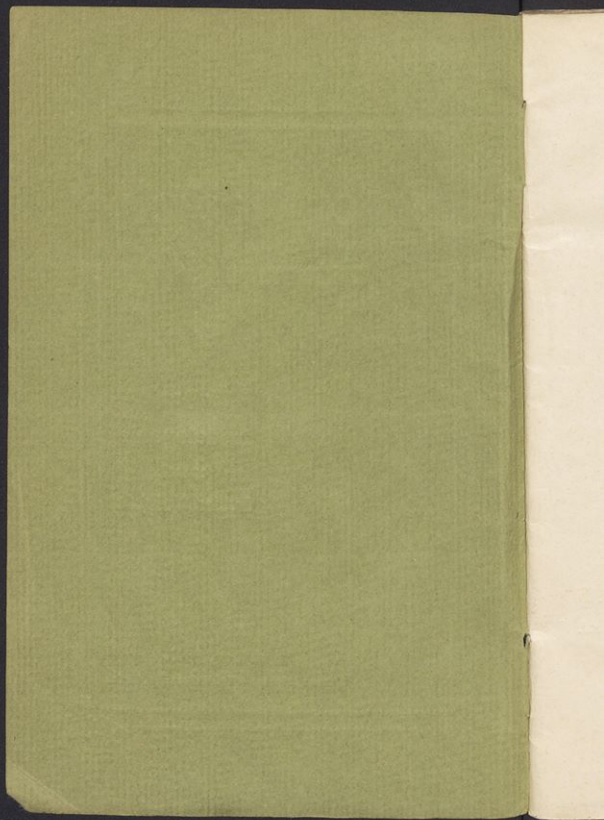
zlaťomašnik.

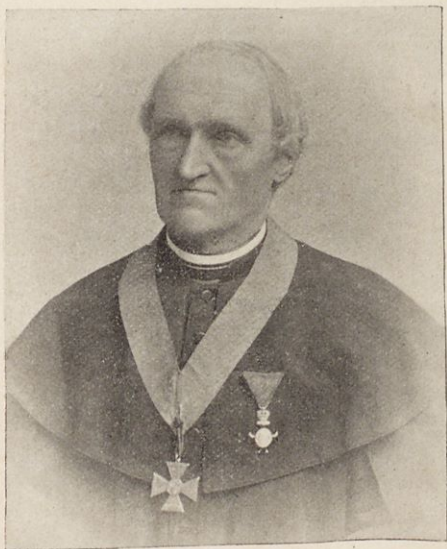

Življenje
in delovanje
opisal
dr. Jos. Vošnjak.

Maribor, 1903.

Lastna založba. — Tisk tiskarne sv. Cirila.

Anton Hajšek,

častni kanonik, kn. šk. konzistorialni svetovalec,
mestni župnik in dekan v Slovenski Bistrici,
odlikovan z zlatim križem za zasluge s krono itd.

Anton Hajšek,

zlatomašnik.

* * *

Življenje in delovanje

opisal

dr. Jos. Vošnjak.

Jan Vrhovnjak

Maribor, 1903.

Lastna založba. — Tisk tiskarne sv. Cirila.

108923

108923

FZC 1904/1951

Svojemu mnogoletnemu,
iskrenemu prijatelju

Antonu Hajšek,

zlatomašnik, častni kanonik,
dekan in mestni župnik i. t. d.

v Slovenski Bistrici

posvečuje

pisatelj.

Uvod.

Ko sem tisto imenitno 1848. leto vstopil v nemškem Gradcu v peto latinsko šolo, pozvedel sem, da so v Gradcu bivajoči Slovenci ustanovili slovensko društvo »Slovenija«. Neki višješolec me je nagovoril, da naj tudi jaz, ker sem slovenski rojak iz spodnjega Štajerja, pristopim temu društvu. Vodil me je v tako zvane »Nove ulice« in tam v neki hiši po stopnicah v drugo nadstropje. Prišla sva do vrat, na katerih je bil napis »Slovenija« in vstopila. V sobi je bilo več gospodov. Pri pisalni mizi pa je sedel mlad, bolj šibek gospodič. K njemu me je peljal moj spremljevalec, povedal je moje ime in zapisali so me med društvenike. Tisto leto se je vse prosto gibalo in tudi dijaki latinskih šol so se vedli, kakor da bi bili že v visokih šolah. Čudili so se

morda gospodje, ki so bili tačas v sobi, da tak fantič, kakoršen sem jaz bil, hoče biti društvenik; pa vsak Slovenec jim je bil ljub in drag, samo da bi ga v društvu ohranili pred potujčevanjem.

Mladi gospodič, ki je sedel pri mizi in me vpisal, bil je **Anton Hajšek**, tačas dijak v filozofiji ali sedanji sedmi latinski šoli. On je bil tajnik slovenskega društva in tam se je on sam, kakor mi je večkrat pravil, naučil pravilno slovenski govoriti in pisati. Tačas sva se torej prvikrat vidla v življenji, ne pa da bi se bila поблиže seznanila in si pač nisva mogla misliti, da bodeva na stare dni marsikatero prijetno uro v izkrenem prijateljstvu skupaj preživela.

Od tiste dobe, ko sva se prvikrat srečala v življenji, preteklo je 34 let, da se nisva vidla, kajti šele leta 1882, ko je Hajšek bil imenovan za župnika v Slov. Bistrici in sem se jaz večkrat pripeljal na svoje posestvo v Visolah blizu tega mesteca, sem ga poiskal. Toda niti on, niti jaz se nisva spominjala, da sva že kot dijaka se bila

vidla in še-le pozneje, ko sem jaz enkrat govoril o graški »Sloveniji«, pripovedoval mi je, da je on bil tisti tajnik. Oba sva se srčno razveselila pri spominu na mladostna leta in na one čase, ko smo vsi združeni v lepi slogi se trudili za probujanje naroda in njegov blagor.

Nagovoril sem ga, naj mi pove, kako se mu je od tiste dobe nadalje godilo v življenju in pravil mi je: — —

Toda predno povem, kaj mi je pravil, naj opišem kraj, v katerem zdaj oba živa.

1. Pohorje.

Kdor se pelje iz Ponikve do Maribora, zagleda že, ko pridrdra vlak v dravinjsko dolino, Pohorske višine, celo Pohorje pa vidi pred seboj še-le pred postajo Slovenska Bistrica. Gotovo se vsakemu dopade ta gora, ker je zelena od vznožja do vrha in nikjer ne kaže golih kamenitih reber, kakor vse druge visoke gore v tako zvanih Alpah, ki se raztegnejo po Štajerskem, Koroškem, Kranjskem in Primorju.

Iz slovenjo-bistriške postaje se vidijo po nižjih legah vinogradi, višje gozdi in vmes njive in travniki, ker je Pohorje prav visoko gori obljudeno. Mnogo belih vincerlij in gospodskih hiš se blišči med vinogradi, mnogo cerkev naznanja, da tu živi vern rod. Omenjam le župnijske cerkve Kebelsko in Sv. Kungota, v tem ko sta Tinje in Šmartno skrita za gozdami. Na najvišjih vrhah pa se vidita sv. Areh in malo niže sv. Trije kralji, od katerih le zvonik gleda nad vrhovi gozda.

Na potu do Maribora gledaš ves čas ob zahodnji strani vzhodnjo Pohorje, tudi vso zeleno zaraščeno, z vasmi in župnijami Gornja Polskava in Framom in z več gradovi ob vznožju. Iz Maribora pa, prestopivši Dravo, vidiš severno stran, ki strmo pada k Dravi.

Pohorje se vzdigne med Dravo in Dravinjo v dolgosti kakih 40 kilometrov, široko pa le 12. Obkroženo je na zahodu od Mislinje, na severu od Drave, proti vzhodu se zniža v ptujsko polje. Na jugu ima več reber, po katerih tečejo in ob plohah hudo drvé gorski potoki. Najimennejši so Bistrica, ki izvira pod sv. Arhom in ima toliko vodne sile, da bi se lahko napravila kaka električna postaja, Ložnica, Oplotnica, Hudinja, Paka in Mislinja. Na vseh teh vodah so žage, ki režejo noč in dan deske iz borov, smrek in hojk, katere bujno rastejo po vsem Pohorju. In dasi se odvaža dan za dnevom stavbeni les, deske in drva, ne zmanjkuje gozdov in jih ne bo, kajti Pohorje je tako srečno, da ima za podlago najtrši kamen, granit, katerega voda ne more tako izpirati, kakor apneno gorovje. Granit sčasom razpada na površju in tako se je tekom tisoč in tisoč let nakopičila na površju debela plast najrodovitnejše zemlje. Če se danes gozd do go-

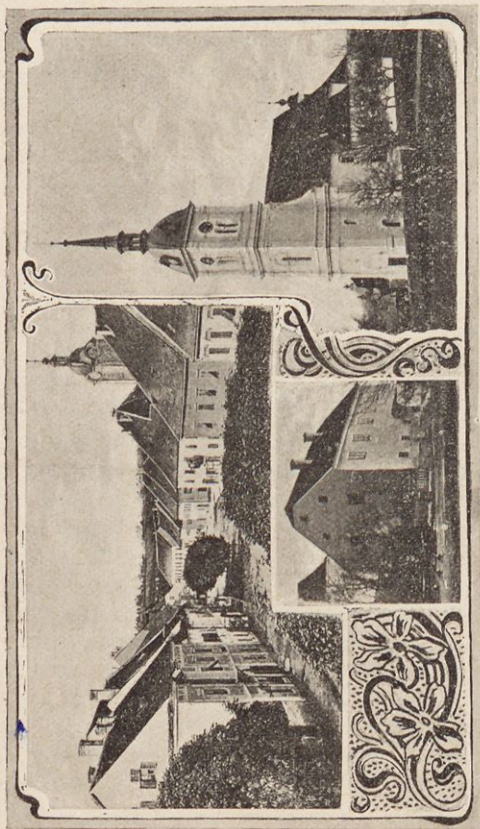

lega poseka, vzraste že, ne da bi treba bilo saditi, v 10 do 15 letih spet gosto drevje, da se komaj preriješ skozi njega. Sicer so po višjih legah še pravi pragozdi z velikanskimi starimi smrekami in hojkami, vmes pa kvišku molé od mogočnih strel zdrobljeni štori.

Kjer se začne Pohorje vzdigovati, tam so Slovenci zasajali pač že ob času, ko so se naselili v teh krajih, menda koj po Kristusovem rojstvu, vinsko trto, ki so jo najbrž dobili od starih Rimljanov. In vinska trta rodi tukaj žlahtno vinsko kapljico, ki se odlikuje po svoji fini vonjavi od vseh drugih vin in slovi daleč na okolo. Najžlahtnejšo kaplico pa rodi v sredi Kovačlonske gore ležeči vinograd, tako zvani Brandner, katerega je pred leti neki duhoven tega imena volil v ta namen, da se iz njegovih dohodkov vzdržuje II. mestni kaplan. Svojo fino vonjavo dobiva pohorsko vino, ker raste na prvotni zemlji, razkrojenem granitu. Zraven Kovačlonske gore so še druge za vino imenitne lege: Tinjska gora, Visole, Ritoznoj, Zgornja Polskava, Radoselje, Fram, Ruše in Lembah s Pekarjem.

Vse prebivalstvo Pohorja je slovenske narodnosti, če se prav nekateri možaki tu in tam ne zavedajo, posebno v Šmartnem ne. Pa jih bo že Bog tudi razsvetil, da bodo

Mesto Slovenska Bistrica.

spoznali, da le tisti narod ima veljavo in dobro shaja, ki sam sebe spoštuje.

Na južni strani, prav k nogam Pohorskega gorovja, leži ob bistriškem potoku mestece

2. Slovenska Bistrica.

Imenitno ni to mesto, ne po svoji velikosti — šteje le 143 hiš in 1114 prebivalcev, ne po kakih drugih posebnostih. Oddaljeno je eno uro hoda od železniške postaje istega imena in to je oviralo, da se mesto ni razširjalo, ampak nazadovalo. Leta 1890 je štelo 1306 prebivalcev, zdaj jih ima le še 1114, toraj za 192 menj. Zato se imajo Bistričani zahvaliti svojim prednikom, kateri so, ko se je leta 1844 zidala železnica iz Gradca do Celja, na vse kriplje se branili, posebno poštar in trgovci, da ne bi šla železnica mimo mesta. In inženirji so potegnili progo, na mesto po suhem svetu, kjer teče glavna cesta v Trst, jo po močvirju Pragerskem v Poličane. Sicer se je Bistričanom še enkrat ponujala prilika, da bi dobili železnico, ko je šlo za železno cesto na Konjice in bi se ta proga bila lahko in bolj pametno, ko zdaj, izpeljala od slovenje-bistriške postaje čez Oplotnico

do Konjic. Pa tudi to priliko so zamudili, ker so se oglašali še-le, ko je deželni zbor štajerski že sklenil bil progo Poličane—Konjice.

V Slov. Bistrici je sedež okrajnega sodišča in davkarije in je tu od mesta zidana vojašnica za dva eskadrona jezdecev.

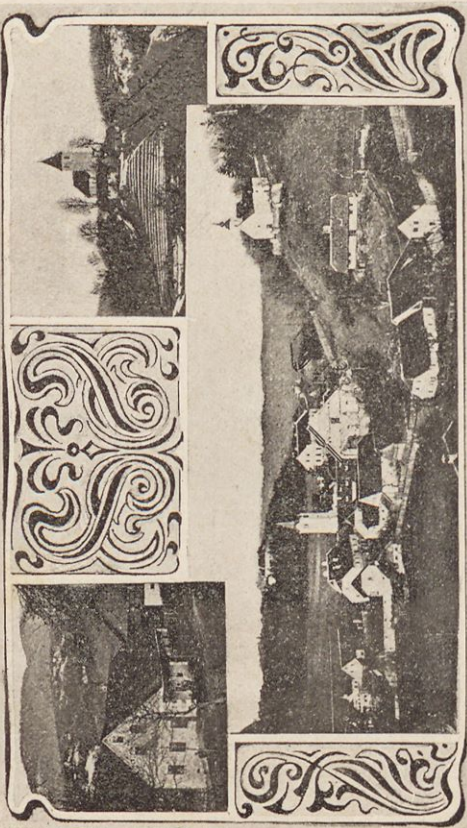
Slovenci imajo sredi mesta svoj narodni dom s posojilnico, čitalnico in krčmo.

Slov. Bistrica pa je, kar je najbolj imenitno, stolica našega zlatomašnika Antona Hajšek, ki je bil na to župnijo nameščen dne 20. decembra 1882 l. in potem tudi bil imenovan dekanom.

Slovenje-bistriška župnija je precej obširna in šteje 4300 duš. Cerkev je bila sezidana l. 1549 in je prav veličastna. Posebni kinč cerkve je podoba sv. Jerneja na glavnem altarju, delo imenitnega slikarja Kremser Schmid. Prav čedna je tudi v rimskem slogu zidana podružna cerkev sv. Jožefa, ki se s svojima dvema zvonikoma lepo vidi od železniške postaje. Brez posebne krasote je nekdanja minoritska cerkev, žal. M. B. posvečena, prizidana k nekdanjemu minoritskemu samostanu, ki je bil od cesarja Jožefa II. odpravljen. Tačas je bil prodan samostan in tudi vinograd, ki so

Trg Makole.

ga imeli očetje minoriti v Visolah in kjer zdaj jaz živim. Letnica nad tamošnjo kletjo kaže 1725 leto, v katerem so tam minoritje dali sezidati klet in hišo nad njo.

Dekanija obsega 12 župnij, celi slovenje-bistriški okraj in še povrh Majšberg, ki spada pod Ptuj. Med temi župnijami je tudi makolska, v kateri je luč sveta zagledal naš zlatomašnik. Najstarejša cerkev dekanije je Tinska na Pohorju, zidana 1251 l., potem Šmartinska l. 1252 in sv. Venčesla l. 1255.

3. Makole.

Čedni trg Makole leži v dravinjski dolini. Dravinja izvira na južni strani Pohorja nad Žrečami pod Skomrami. Teče ob vznožju Brinove gore, kjer je sloveča božja pot in vabite dve cerkvi sv. Marije in sv. Neže romarje na njune višine. Nadalje se dotika Konjic in teče po dolini mimo Žič in sv. Duha v Ločah do južne železnice, kjer se zasučje v dravinjsko dolino. V tej ne posebno široki, prav rodovitni dolini so najimenitnejši kraji Poličane s kolodvorom v Peklu in s cesto na Slatino, potem Studenice s samostanom sester Magdalenk in

pol ure odtod trg Makole z župno cerkvijo sv. Andreja.

Cerkvica sv. Andreja zidana leta 1441 je bila poprej podružnica župnije Črešnovec. Še le l. 1736 začelo se je tu samostojno dušno pastirstvo, prva župnija pa je bila l. 1766 ustanovljena. Iz župnijskih matic se vidi, da je bil prvi župnik Franc Ks. Siebenbürger, rojen Celjan, ki je umrl leta 1802.

Za to cerkev je **Hajšek**, ko je bil tukaj župnik, oskrbel l. 1875 nove zvonove, ki so stali 6000 gld., cerkev je zdatno razširil, dostavil nov žagrad in nad njim prostorno molišče.

Starejša, kot župna cerkev, je podružnica sv. Ane, ki je že okoli l. 1300 bila zidana in iz vršine gleda v dolino Reško, kjer stoji Hajšekov rojstni dom. Druga podružnična cerkev je pri sv. Lennartu in domača kapela je tudi v gradu Stattenberg.

V vinskih gorica h raste dobra kapljica, le žal, da trtna uš že tudi tu začinja svoje pogubonosno delo. V gozdih je mnogo starih, debelih kostanjev, hrastov, smrek in borov, iz katerih režejo parkete za tla.

Opisal sem tedaj kraj in zdaj bom pripovedal, kar mi je pravil sam gospod zlatomašnik.

Anton Hajšek.

»**R**ojen sem bil dne 5. junija 1829 leta v občini sv. Ana pri Makolah. Moj rojstni dom stoji v ozki dolinici na Reki, za to nam pravijo po domače »Pri Rečanu«.

Moj oče so bili dober gospodar in pridno in zvesto v gospodinjstvu so jim pomagali rajna mati.

Ker sem se rad učil, so se oče odločili, da me dajo v latinske šole. V Makolah je tačas bila le enorazrednica, na kateri je bil učitelj Vencelj Knežavrek, ki me je pripravljaj za vstop v latinske šole. Učiteljeval je v Makolah 40 let in umrl l. 1853.

Stariši so me seveda le zato dali študirat, da bi postal duhoven. V Mariboru sem bil 6 let, da sem dovršil latinske šole, katerih je tačas bilo le 6 razredov. Namesto 7. in 8. razreda je bila takozvana dveletna filozofija, pa ne v Mariboru, ampak v Gradcu.

Jeseni 1847 l. so me torej oče peljali v Gradec v filozofijo. Iskali so po mestu, da bi našli zanesljive ljudi, pri katerih bi stanoval in končno so res dobili neko slovensko rodbino, ki me je vzela na stanovanje in hrano. Bili so to prav pošteni ljudje, Ducman po imenu, ki so lepo za mene skrbeli.

Prišlo je potem tisto viharo leto 1848, v katerem sta se odpravila tlaka in desetina in so kmetje postali svobodni gospodarji na svoji zemlji. V Gradcu bivajoči Slovani so se tudi začeli zanimati in zavzeti za svojo narodnost in so si ustanovili društvo »Slovenijo«. Nagovorili so mene slovenski sošolci in pristopil sem tudi jaz. Izvolili so me za društvenega tajnika. Vpisaval sem na novo pristopivše društvenike, torej tudi tebe, na kar se pa ne spominjam več.

Leta 1849. sem dovršil filozofijo in zdaj sem se moral odločiti, kakšen stan da si izvolim. Moji stariši si še misliti niso mogli, da ne bi vstopil v teologijo. Tudi jaz do sihdob nisem bil drugega mnenja. Tačas pa je bilo v Gradcu neko posebno, tako zvano napredno društvo (Fortschrittsverein), ki je prežalo, kakor pajek na muhe, na vse dijake, ki so dovršili filozofijo. Nago-varjali so jih, da naj nikakor ne vstopijo v teologijo, ampak si naj izvolijo, katerikoli drugi stan.

Spravili so se tudi nad mene. Slikali so mi duhovski stan v najčrnejši obliki in končno so mi celo obljubljali, da mi hočejo dati vso potrebno podporo, če si drugi stan izberem. In tu se moram zdaj odkrito izpovedati, da sem začel omahovati. A ko sem se smislil na svoje ljube stariše, ka-

terim bi to bil smrtni udarec in ker sem doslej vendar čutil vedno notranji poklic za duhovno pastirstvo, se nisem dal zapeljati od vseh teh mamljivih obljub. Odpeljal sem se domu in vložil prošnjo za sprejem v seminar ali bogoslovje v Celovcu na Koroškem.

V Št. Andražu, kjer je bil tačas sedež škofijstva za velik del slov. Štajerja, dokler niso škof Slomšek ga premestili leta 1859 v Maribor, dovršil sem 4. leto bogoslovja.

Na svoje šolsko leto v Št. Andražu se vedno rad spominjam. In kako bi ne, ko so na čelu škofije stali nepozabni Slomšek, ki so nam vsem globoko in neizbrisno v srca vtisnili ljubezen do Boga in do našega naroda. Zanimali so se za vsacega od nas in nas z vso njim pristno milobo in ljubeznijo vodili po pravem potu, kakor skrbni oče svoje otroke. Opazovali so naše značaje in zmožnosti, da so potem vedli vsacega postaviti na njemu primerno mesto.

Mene so že po končanem 3. letu spoznali za vrednega, da me blagoslovijo za duhovnika in dne 25. julija 1853 sem bil v stolni cerkvi pri sv. Andražu posvečen. In tisto leto smo dne 16. avgusta obhajali mojo primicijo v Makolah na očetovskem domu. Po tej za mene nepozabljivi slavnosti, sem se vrnil za zadnje leto v Št. Andraž.

Po končanem 4. letu se je pričelo moje duhovno pastirstvo. Škof so me poslali v Kozje, kjer sem bil za kaplana do l. 1859, potem pa istotam za provizorja do l. 1863. Odtod so me škof poslali na Ponikvo, l. 1868 v Št. Jur ob j. ž., poznej v Trbovlje. Bil sem 4krat provizor.

L. 1870 sem dobil m a k o l s k o župnijo, kjer sem ostal do 1882 leta. Kar je bilo v mojih močeh, sem storil za olepšavo cerkve in ljudstvo mi je kaj rado pomaglo. Ker je cerkev za to precej obljudeno župnijo, ki šteje nad 3000 duš, pretesna, smo jo, kar se je dalo, razširjali, toda pomagano bo le, če se nova sezida, kar se bo sčasom že se zgodilo.

L. 1882 sem se oglasil za izpraznjeno župnijo v Slovenski Bistrici in mi je bila podeljena. Tačas sem pa bil tako bolehen, da sem že mislil odpovedati se novi službi, tem bolj ker se vsled svojega slabega zdravja nisem čutil dovolj krepkega za oskrbovanje tako velike župnije in žnjo združenega velikega gospodarstva. Končno sem se vendar odločil in se preselil v Slovensko Bistrico. Nisem pričakoval, da se mi bo zdravje vrnilo in da mi bo Bog dal še toliko let živeti.

Svojega življenja v Slov. Bistrici ne bom opisal. Ravnal in delal sem zmirom

po starem geslu: „Vse za vero, dom, cesarja!“ — —

Tako mi je pravil sam naš zlatomašnik. V svoji skromnosti pa ni govoril o svoji neumorni delavnosti kot duhovni pastir, kot zvesti sin svojega naroda, kot načelnik okrajnega zastopa in o svojih romanjih na božje pote in na svete kraje.

Zato hočem popolniti njegov životo-pis, v kolikor sem jaz opazoval in kar so mi drugi pravili.

1. Hajšek, duhovni pastir.

Svojo gorečnost v težavnem duhovnem poklicu je Hajšek pokazal ves čas od prvega svojega nastavljenja kot kaplan do sedanje že precej visoke starosti. Utrjevati izročeno mu ljudstvo v veri bila je njegova neprestana skrb. Trudil se je v spovednici, ne samo v domači župniji, tudi sosedom je rad hodil na pomoč. Trudil se je na prižnici in dostikrat z ginljivimi go-vori poslušalce ganil do solz. Urejal je večkrat sv. misijone v svoji župniji, pa tudi kot dekan na to delal, da so se po vseh župnijah obhajali sv. misijoni.

Posebno pri srcu so mu bili in so še bolniki. Kedar je pozvedel, da je kdo hudo

zbolel, poiskal ga je in tolažil ter tako marsikterega pripravil, da se je dal prevideti. Da je revne bolnike in sploh revne zmirom tudi podpiral, pač ni treba omenjati.

Trudil se je, kakor v Makolah, tako v Slovenski Bistrici za popravljenje in oplešavo župnijskih in podružničnih cerkev. Zvonik župnijske cerkve v Slov. Bistrici, ki je bil prenizek primerno k cerkvi in vrhu tega še slabo streho imel, bil je zdato povišan. Podružnica pri sv. Jožefu bila je znotraj vsa prenovljena in se zdaj sveti od samega zlata. Tudi mestna cerkev M. B. ima prenovljene altarje. Torej se je zvesto ravnal po izreku sv. pisma: »Dilexi decorum domus tuae et locum habitationis gloriae tuae (Ljubim lepoto tvoje hiše in kraj, kjer prebiva tvoje veličanstvo).«

Spoznavši in priznavši njegovo gorečnost v duhovniškem delovanju, ga je knezoškof Stepišnik nagovarjal oglasiti se za kanonikat v Mariboru, kar pa je odklonil. Zato pa je bil 20. julija 1893 l. imenovan častnim kanonikom in leta 1896 odlikovan z zlatim križem s krono za zasluge kot načelnik okrajnega zastopa.

Težavne dekanijske dolžnosti najzvesteje opravlja in četudi včasih bolehen obiskuje redno vse župnije, seveda povsod

sprejet z največjo radostjo. Duh ljubezni, ki preveva vsa njegova dejanja, prešinja tudi vso duhovščino njegove obširne dekanije ter jo veže v najlepši slogi pri njihovem delovanju, v sedanji dobi tako težavnem.

2. Hajšek, zvesti sin svojega naroda.

Hajšek se je, kakor vsi mi starejši Slovenci, šolal v čisto nemških šolah tako, da od pravilne slovenščine, ko je izstopil iz šeste latinske šole v Mariboru, ni imel ne duha, ne sluha. Še-le v Gradcu, ko je l. 1848 vstopil v društvo: »Slovenija«, začel se je vaditi v slovenščini. Po vstopu v semenišče se je pač pod vodstvom Slomškovim utrdil v narodnem prepričanju in kot zaveden in iskren sin svojega naroda stopil v delovanje. Naročeval si je slovenske knjige in časnike, razširjal jih med ljudstvom, zanimal se za narodna podjetja in jih podpiral. Nobeno leto ni pozabil na dijaška podporna društva, ki so že marsikakemu rojaku pomagala, da je mogel izvršiti svoje študije. Pri volitvah so se Slovenci smeli zanašati ne le, da je sam spolnil svojo dolžnost, ampak tudi druge vspodbujal.

Če pa je tudi zvesto vdan svojemu narodu, kar je pač dolžnost vsacega poštenega človeka, ni zaradi tega gojil kake mržnje do drugih narodnosti, ampak pravičen proti vsem, nikoli ni skušal kratiti pravic drugim narodom. Rad bi celo bil pomiril in poravnal nasprotstva, ko bi se dalo.

Ko se je v Slov. Bistrici ustanovila posojilnica, bil je med ustanovniki in sodeluje ves čas v nadzorstvu ali ravnateljstvu. Tudi čitalnica ima v njem zvestega društvenika in podpornika.

Najbolj pri srcu pa mu je zmirom bila družba sv. Mohorja. Največje veselje mu je bilo, ako je pridobil zopet kaj novih društvenikov. Ker pač mnogi niso o pravem času prinesli letnine, zalagal je on sam včas po 100 in več gld., samo da bi se ne zmanjšalo število Mohorjanov.

3. Hajšek, romar.

Potuje pač rad, to sam priznava. Prepotoval je celo naše cesarstvo in obiskal vsa glavna mesta. Najimenitnejša njegova romanja so bila v sveto deželo in dvakrat v sv. mesto Rim.

V sveto deželo je romal že leta 1864 in na potovanji se mudil v Egiptu, v Pa-

lestini pa ostal šest tednov, da je obiskal vse svete kraje.

V Rim je romal leta 1867 k 25 letnici papeštva sv. očeta Pia IX. In leta 1903 je zopet romal v Rim, da je bil pri sijajnih slavnostih na čast sv. očetu Leonu XIII., ko se je obhajala petindvajsetletnica njegovega papeštva.

Naj omenjam še tu njegovo slovansko gostoljubnost. Kdor pride, je prijazno vsprejet, naj si bo duhovnega ali posvetnega stanu. In zameril bi se mu, kdor njegovih znancev ne bi se zglasil pri njem, ko prihaja v mesto.

In še drugo slovensko lastnost ima: mehko srce, prizanesljivost in potrpežljivost. Odreči komu kako prošnjo, se mu zdi malone nemogoče. Zato pa tudi ne pozna nobene zamere in če se mu kedaj kaka krivica zgodi, jo potrpežljivo prenaša in vrača z ljubeznijo.

4. Hajšek, načelnik okrajnega zastopa.

Okrajni zastop, ko so Slovenci imeli v njem večino, izvolil je Antona Hajšek za načelnika. Dasi preobložen s svojimi stanovskimi dolžnostmi kot župnik in dekan, prevzel je to mesto uvidevši, da s tem ko-

risti svojemu narodu in celemu okraju. In bil je zkozi 6 let načelnik ter se ves čas trudil za koristne naprave v prid okraja, seveda ne da bi kedaj za svoje delo in pota zahteval ali dobival kako nagrado. V tem času se je mnogo storilo za zboljšanje cest in mostov in za napravo novih cest. Tudi se je začelo slovenski uradovati.

*
* *

In zdaj končam. Še bi lahko povedal marsikaj pohvalnega o njegovem gospodarstvu kot veleposestnik, o vinogradarstvu in kletarstvu, pa vem, da njegovi znani skromnosti se bo že to, kar sem spisal, preveč zdelo. Toda če se o mrtvih pravi: »De mortuis nil, nisi bene (O mrtvih nič, ko dobro«), se o našem zlatomašniku brez pretiravanja sme reči: »De vivo Hajšek nil, nisi bene«.

To knjizico mi je poslal g. dr. Jos.
Vošnjak o svoji 70 letnici

1904

Chovrso

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000510747

